

Ἡ «Αἰχμάλωτος»

Ἔργον ἀστυνομικῶς ἠθικὸν ἀλλὰ καλλιτεχνικῶς ἀνήθικον. Δὲν δύναται ἐπ' αὐτοῦ νὰ ἔχη λόγον ὁ Εἰσαγγελεὺς ἐφ' ὅσον τίποτε τὸ αἰσχρὸν δὲν γίνεται ἐπὶ σκηνῆς, ἀλλὰ δὲν δύναται ἐπίσης ἐπ' αὐτοῦ νὰ ἔχη λόγον καὶ ἡ Τέχνη, ἢ ὁποῖα μεταβάλλεται εἰς γηραιὰν μαστροπὸν ὁμοῦσαν τὰ κεκοιμημένα θέλητρα τῶν Δουβλαϊκῶν ἐρώτων. Τὸ ἔργον αὐτὸ, μὲ κάποιαν ἐλαφρὰν τάσιν ἠθογραφίας, περιρρίπτει σὺν τῇ κόκκινη παραγινωμένη πιπεριά.

ἴσως νὰ εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν στὸ Παρίσι ἀλλὰ δὲν ἔκπαι μὲ αὐτὸ πῶς ὅ,τι συμβαίνει στὸ Παρίσι, μπορεῖ νὰ γίνεταί καὶ στὴν Ἀθήνα, καὶ νὰ μᾶς σερβιρεται καὶ ἐδῶ ὡς «bon pour l'orient» αἰωνίως. Μᾶς ἀρκοῦνε οἱ γυμνοὶ χοροὶ τοῦ Παρί—Ψυρῆ. Μᾶς ἀρκοῦνε καὶ οἱ νέοι μας ποιητὰὶ ποὺ μιμοῦνται τοὺς Βεζλαῖν καὶ τοὺς Οὐάιλντ στίς ζωϊκῆς τους ἐκδηλώσεις. Ἡ «Αἰχμάλωτος» γιὰ τὴν ἀπλαστή καὶ ἐπιτολαία κοινωνία μας, ποὺ ἀφορμὴ ζητᾷ νὰ μιμηθῇ ὅ,τι γίνεται στὴν Εὐρώπη, εἶναι δηλητήριο δραστικόν, εἶναι ἀφιόνι, μικροβίον ποὺ σὲ ὄργανισμὸς ἀσθενικὸς ἀπλώνεται ἐπικίνδυνα καὶ καλλιεργεῖται.

Πρὸς τὰ ἔργα τοῦ εἴδους αὐτοῦ, τρέφομεν ἐλαχίστην ἐκτίμησιν καὶ καθόλου ἀνεκτικότητα. Μᾶς ἀηδιάζουν κυριολεκτικῶς. Ἐχοντες τόση σαπίλα κατὰ βάθος ὅση καὶ οἱ κλεισμένοι τάφοι καὶ οἱ βόθροι. Ἀλλάξατε τοὺς ὄρους καὶ τὰ πρόσωπα, βάλτε στὸ ρόλο τῆς Ρένας ἕνα τύπον

Οὐαλδικόν, ἕνα Ντόριαν Γκρέϋ ἐρωτευμένον μέχρι τρέλλας μὲ κάποιον νεώτερον Ἀλκιβιάδην, καὶ θὰ δῆτε τότε πόση ἀνοσιτία κρύβει ἡ ὅλη κατάστασις καὶ πόσο καταδικαστέον εἶναι τὸ ἔργο σ' αὐτῇ τοῦ τὴν ὑπόστασις.

Ἡ «Αἰχμάλωτος» παραδόξως δὲν παρουσιάζει οὔτε ἴχνος καθάρσεως, πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων, τέλος πάντων. Διακηρύττει ὅτι ὁ δυνατότερος ἔρωθς εἶναι ὁ μεταξὺ γυναικῶν τοιοῦτος καὶ τὸ διακηρύττει μέχρι τέλους, μὲ ἀπάνταστον πειστικότητα καὶ σωφειαν ἐπιχειρημάτων. Εἶναι ἄξιος συγχαρητηρίων ὁ κ. Μπουρντέ, ἂν ὄχι καὶ ὁ Ἑλληνικὸς θίασος ποὺ ἀνέβασε τέτοιο... ἀριστούργημα!

Ἀναμφιβόλως μὲ τὴν Αἰχμάλωτον τοῦ κ. Μπουρντέ καὶ τὴν Γκαρσὸν τοῦ κ. Μαργκερίτ ἀρμενίζουμε πρῶτα πρὸς ὅ,τι ὄρατο καὶ εὐγενικὸ λανσάρει ἡ Εὐρώπη. Ὅργανα λοιπὸν καὶ γὰρ καινούρια λιμάνια!